

II. 5.

Občanka: *Nejprve opět bojovně.* „Ne. *Ovšem naštěstí* - Ale počkejte, tahle se mi také hodí. Vy jste z oboru?“ *Začítá se a odchází doprava, zastaví se někde na konci druhé lavice.*

Adam (světácky, *s hranou suverenitou s opře pravou dlaní o stůl, levá ruka v bok*): „Sem tam si o těch multifórních frgálech něco přečtu.“

Přichází občan 1

Občan 1: *Postaví se nalevo od stolu, kousek od místa, na němž Adam poslouchal Eviny instrukce.* „Jsem oprávněn si převzít knihu.“

Adam trochu jakoby přistižen opustí suverénní pózu, bere od něj lístek, noří se zpět mezi knihy.

Občanka (čte si u toho svou knihu, *listuje v ní a tím člení text*): „Je dobré mít obecný přehled. Pokud lidé budou pokračovat v té přísné specializaci, nakonec si přestanou rozumět.“

Adam (mezi knihami): „Ujišťuji vás, *vstane a jako by chtěl jít za ní, ale všimne si O1 a začne znova hledat. O1 se po něm podívá a založí ruce na prsou.* že můj přehled je skutečně velmi obecný.“

Přichází občan 2, postaví se za O1.

Občan 2: „Mám oprávnění...“

Adam: *Musí být oslovením téměř vylekán, proto vstane a:* „Cože? Eeeh... Aha, převzít knihu, já vím. Eeeh... *Napadne jej řešení, totiž jeho odklad.* Počkejte, tady pán tu byl první.“ *Srovnává oba lístky, rozhlíží se po knihách na stole.*

Občanka: *Přešlápne z nohy na nohu, pohled někam nad diváky, velmi důležitě.* „Je to tak hrozně... intrakonsolubilní, jestli mi rozumíte.“

Adam (v nejmenším ne): „Tak to jste řekla přesně!“ *Podívá se na pány, možná i gestem naznačí, že má důležitý hovor s občankou. Ale hned se zase snaží hledat, tentokrát na zemi.*

Občanka (mimochodem, začtená, *proto pomalu*): „Problém je ovšem s kritériem, že? Kde vzít kritérium.“

Adam (*zvedne nějakou knihu na stůl, podívá se na lístky, zakroučí hlavou a přisadí si*): „Tak! A o čem se nedá mlčet, o tom se musí mluvit! Nebo tak nějak!“ *Natočí se k občance, jako by zapomněl na svůj úkol.*

Občan 1 (netrpělivě): „Prosím vás, mohl byste to uspíšit?“ *Knihovnik se vzpomíná, zase hledá, tentokrát pod druhou lavicí.*

Občanka: „Já tedy nejsem proti pluralitě názorů, to je vám snad jasné.“

Adam: *Zpod lavice...* „Naprosto.“

Ze zákulisí přichází občan 3.

Občan 3: „Promiňte, *pozdraví se s pány, hledá pohledem knihovníka, který v tuto chvíli vstane v každé ruce jednu knihu hledám...*“

Adam: *Zlostně.* „Do fronty!“ *A obě knihy odhodí, opět se dívá na lístky. O3 se s omluvnou úklonou postaví za O2.*

Občan 2: *S propukající netrpělivostí, ovšem zatím velmi slušně.* „Poslyšte, to už máte mít dávno připravené!“

Adam (vynořuje se z knih, našťavaně): „Hele, vy chytráku. *Chce odpovědět, ale neví co. Najednou jej napadne:* Kdybyste mi s tím pomohl, už by to bylo. Tady máte lístek, hledejte.“

Občan 2 je poněkud zaskočen, ale neodvažuje se odporovat, podívá se po O1 a O3, kteří pokrčí rameny. O2 přejde za lavici, Adam mu uvolní místo a O2 se noří do knih.

Občanka: *Zavře knihu založenou prstem, s přemýšlivým výrazem se natočí k Adamovi.* „Jenže když jsou lidé příliš odlišní v názorech, tak se vzájemně odcizují.“ *Ten se k ní taky natočí, chce odpovědět, ale –*

Občan 1: „Prosím vás, já to potřebuji rychle!“

Adam: *Rázně mu odsekne:* „Tak si to najděte sám!“ *Opět chce něco říct občance.*

Občan 1: *Zřetelně zaklepe prsty na stůl, přísně:* „Nesouhlasí. Já nebyl vycvičen k tomu, abych...“

Adam (naštvaně mu přisunuje tlusté složky od Evy): „Tady, přečtěte si návod.“

Občan 1 se začíná, stále stojí nalevo od stolu, ale popojde si tak, aby se mu dobře četlo.

Občan 3: *Posune se na 1. místo ve frontě.* „To jsou způsoby, toto!“

Adam (k občanovi 3): „A vy! Najděte knížku tady pánovi! Nestůjte tam!“

Občan 3: „No dovolte?“

Občan 1 (k občanu 3): „Podal byste mi tamtu knihu?“ *Naznačuje na nějakou knihu na zemi nebo na druhé lavici – uvidíme podle reálného rozmístění.*

Občan 3: „Tuhle?“

Občan 1: „Tamtu.“

Občan 3 mu podává jinou knihu a zapojuje se do hledání – asi někde na zemi, aby se nepletl O2, Adam opatrně odstupuje od stolu a sleduje, jestli mu to projde. Prošlo, přechází k občance, postaví se po její levé ruce. O2 by si v tuto chvíli mohl ztěžka oddechnout nebo otřít upoceně čelo – je to přece jen oříšek...

Adam: „Už se vám věnuji. Co jste to říkala?“

Občanka: „Říkám, že lidé mohou být produktivní jen když sledují stejný cíl, nemyslíte? Diverzita názorů není nutně za všech okolností přínosem.“

Adam (filosoficky, *strojeně a neuměle zaujme nějaký myslitelský postoj*): „Nu, madam, já si myslím, že lidé budou mít rozdílné názory, buď jak buď.“

Občanka (pohoršena, *poodstoupí od něj, prohlédne si jej podezřívavým pohledem*): „Prosím?“

Adam: *Překvapeně.* „Co?“

Občanka: „Kdo má být?“

Adam (neobratně): „No jako... buď... rozumíte... jak... buď.“

Občanka se nasupí a vlepi mu facku, pohoršena odejde levými schůdky.

Adam (ublíženě, drží se za tvář, *překvapeně nechápavě, přitom popojde za občankou, takže se zase přiblíží k hlavnímu knihovnickému stolu*): „Za co?“

Občan 2: *Bouchne něčím (asi knihou) do stolu:* „A dost! Ta kniha zde prostě není!“

Občan 3: *Jde konfrontačně dopředu k Adamovi.* „Víte vy co? Já si přišel pro svoji knihu, ne abych tu za vás dělal vaši práci!“

Občan 1: *Útočí na Adama zleva.* „Začněte laskavě plnit svou funkci, občane!“

Obklopují jej a nadávají mu jeden přes druhého, připojují se i šotci. Adam se uprostřed nich stále s rukou na tváři za zoufalého úpění sune k zemi. Po chvíli občané odcházejí, šotci se pouštějí do úklidu knih – nejdříve musejí uklidit pravou lavici, na které bude Alfa žehlit šerpu. Adam s pláčem vstává, bere si 2 či 3 knihy a odchází. Druhé dějství končí.

3:55

Tato scéna opět obsahuje dramatický děj – má demonstrovat Adamovu neschopnost nebo spíše nezvládnutelnost předpisů Obce pro takového průměrného smrtelníka z doby Facebooku. Zároveň vychází najevo, že Adam nemá velkou trpělivost pro řešení problémů...